

Og hvad det angaar, at Amtmanden, som er den, der skal ansætte Strandfogederne, fordi han er den, der naturlig repræsenterer Staten, i dette Forhold, ofte bør langt borte fra Stranden og er lidet kendt med de personlige Forhold der, og derfor ikke saa godt skulde kunne vide, hvem der bør vælges, skal jeg bemærke, at denne Betragtning dog paa ingen mulig Maade kan afgive tilstrækkelig Grund til at tillægge de kommunale Raad Ret til at gøre en Indstilling, som det offentlige skal være bundet til. Den kunde dog allerhøjest, forekommer det mig, føre til, at der kunde gives dem en Lejlighed til at blive hørt med deres Forslag i saa Henseende, men en Ret til at træde op med en blivende Virkning i et Forhold, der aldeles ikke vedrører de kommunale Anliggender, kan jeg ikke indse, at der er nogen Grund til at indrømme. Det er en Brede sig ud over kommunale Raads naturlige Kompetence, som det forekommer mig, at der ikke er nogen som helst Grund til at gaa ind paa.

Hvad angaar Forslagene under Nr. 2 og 9, da staa de jo i en vis Forbindelse med hinanden, for saa vidt de begge to noget afhænge af, hvorledes man opfatter den private Forstrandsret, navnlig Retten til den saakaldte „Abergste Forstrand“. Jeg skal i den Henseende bemærke, at jeg ikke kan opfatte den private Forstrandsret fra noget andet Synspunkt end som en Rettighed, der økonomisk betragtet gaar ud paa, at den forstrandsberettigede skal være besøjet til at tage de ifølge Lovgivningen flydende Indtægter, som ellers ville tilfalde Staten, hvor Staten ejer Forstranden. Andet eller mere kan jeg ikke betragte som værende Kernen i den private Forstrandsret, og navnlig kan jeg ikke erkende, at der paa nogen mulig Maade i det omtalte Skøde skulde ligge, at man paa en Maade havde gjort den forstrandsberettigede til Soveræn paa sin Forstrand, ligesom Kongen ellers er det i Landet. Det er aldeles ikke Meningen og kan aldrig have været Meningen med dette Skøde. I det hele ere disse almindelige Udtryk, at Staten overdrager og afhænder Dit og Dat, jaaledes at den paagældende kan nytte og bruge det, som han bedst kan og ved, Udtryk, som findes i alle mulige Afsomstdokumenter, som Staten udsteder, men det er ikke Udtryk, som paa nogen Maade fritager den paagældende for, at være undergivet det almindelige Opsyn og den almindelige Styrelse, som fra Statens Side findes hensigtsmæssig for det heles Vel. Der kan findes mange Eksempler paa, at Staten f. Eks. har solgt Skove og i Over-

dragelsesdokumenterne brugt akkurat de samme Udtryk, men ikke desto mindre har Staten ikke generet sig for ved Forordningen af 27de September 1805 at gøre meget betydelige Indskrænkninger i Skovejernes Dispositionsret over de Skove, fordi man fandt, at det var noget, der var i det heles Interesse, og som derfor enhver maatte finde sig i. Der er i det hele taget ikke nogen Ejendomsret i Landet, som kan være fritagen herfor. Det se vi paa saa mange andre Omraader. Det have vi f. Eks. set ved den Række af Bygningslove og Bygningsreglementer, som i Henshold til Lovgivningen ere udstedte. Det er lutter Udslag af den Overmagt, det Overherredømme, Staten maa have paa hele sit Omraade til at træffe den Slags Foranstaltninger, som det heles Vel kræver. Altsaa, at opfatte Forholdet saaledes, som om Forstrandssejere, der i sin Tid maatte have købt Forstrand af Staten, derved skulde være blevne uafhængige af Statsmagten, Soveræner paa deres eget Omraade, er noget, man paa ingen mulig Maade kan gaa ind paa. Hvad dernæst angaar den Ordning af Forholdene, som er truffen paa Abergss Forstrand, og hvorved Forstrandssejeren har disponeret paa en saadan Maade, at han har saa at sige bortarvesøstet Rette til at være Strandfoged, saa maa dertil bemærkes, at det er Forholdsregler, det er Dispositioner, som han har truffet uden nogen som helst Bemyndigelse dertil fra Statens Side og uden nogen som helst Konfirmation deraf fra det offentlige, det er aldeles private Arrangementer, som det offentlige aldrig nogen Sinde har godkendt eller konfirmeret. Og jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at Grunden til, at de aldrig ere blevne konfirmerede af det offentlige, er den, at hvis man havde forsøgt at faa dem konfirmerede, havde det offentlige sagt Nej. Hvad særlig Forslaget under Nr. 2 angaar, da gaar den paagældende Bestemmelse i Lovforslaget jo aldeles ikke ud paa at gøre noget Indgreb i det, at Forstrandssejeren selv ansætter sin Strandfoged. Det er der jo ikke Spørgsmaal om. Der staa endogsaa udtrykkelig i Lovforslaget: „Paa de private Forstrande forbeholdes det dog Forstrandssejeren som hidtil selv at ansætte Strandfoged“. Altsaa, det rejss der slet ingen Tvivl om. Men det, som der er Tale om, er det Opsyn, som det offentlige har og maa have med Udøvelsen af den private Forstrandsret, det Opsyn, det offentlige har med, at denne udøves paa behørig Maade efter Lov og Ret og saaledes, at de strandede, hvad enten de ere Indlændige eller Udlændige — hvilket sidste de jo tidt kunne være — ikke have nogen Grund til at be-